

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/4/2022
Identifikačné číslo spisu:	1508207930
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1508207930.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Z. G., nar. X. J. XXXX, bytom J. zastúpený JUDr. Branislav Zuberec, advokát, Michalská ulica 9, Bratislava, proti žalovanému František Koubek, miesto podnikania Šášovská 6, Bratislava, IČO: 37 081 331, zastúpený Slávik & CO., s.r.o., so sídlom Budovateľská 3, Prešov, IČO: 47 252 376, o 12.846,73 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 23Cb/274/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/21/2021-324 zo dňa 30. septembra 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Cb/274/2009-155 zo dňa 9. apríla 2018, v prvom výroku zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 12.846,73 eur s úrokom z omeškania vo výške 14% ročne od 17. novembra 2008 do zaplattenia. Druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol a tretím výrokom žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplattenia žalovanej sumy spolu s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorú mal spôsobiť žalovaný pri vykonávaní opravy žalcovho nákladného motorového vozidla (oprava hydraulického valca na vyklápanie kabíny). Škoda mala vzniknúť na vozidle tak, že žalovaný pri vyklápaní kabíny túto dostatočne nezaistil, v dôsledku čoho sa kabína vozidla odtrhla a rozbila. Žalovaný za prítomnosti žalobcu túto skutočnosť nahlásil do svojej zákonnej poisťovne UNIQA, poisťovňa však odmietla žalovanému poskytnúť poisťné plnenie z dôvodu, že žalovaný v dobe poisťnej udalosti už nebol poistený.

Z tohto dôvodu si dal žalobca poškodené vozidlo opraviť v servise Auto - Impex spol. s r. o. Pri zákazke bola dohodnutá záloha 150.000,- Sk, ktorú žalobca uhradil.

Spoločnosť Auto - Impex spol. s r. o. vykonala na vozidle potrebnú opravu, o ktorej vyhotovila servisnú správu a zároveň vystavila faktúru na sumu 387.020,70 Sk.

Žalobca faktúru zaplatil v celej výške a spoločnosť Auto - Impex spol. s r. o. žalobcovi dobropisovala sumu 150.000,- Sk. Celková škoda, ktorá vznikla žalobcovi, predstavuje sumu 387.020,70 Sk (12.846,73 eur).

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu o dielo podľa ust. § 536 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „ObZ“ alebo „Obchodný zákonník“), pričom žalovaný konal prostredníctvom poverenej osoby v súlade s ust. § 15 ObZ a že k posunutiu kabíny nákladného motorového vozidla žalobcu došlo neodbornou manipuláciou mechanika žalovaného. Právny vzťah medzi stranami súd prvej inštancie vyhodnotil ako obchodnoprávny, preto na posúdenie ich sporu aplikoval ust. § 373

a nasl. ObZ. Výšku škody žalobca osvedčil dokladmi o obhliadke motorového vozidla poisťovacím technikom zo dňa 17. decembra 2007, z ktorej vyplynul rozsah poškodenia a potreba výmeny a opráv, ďalej servisnou správou k zákazkovému listu č. 19 241/07/0075 zo dňa 17. decembra 2007 a faktúrou Auto - Impex, spol. s r.o., č. 1900/08/433

zo dňa 6. februára 2008 na sumu 387.021,- Sk, ktorej súčasťou bola refakturácia nákladov spojených s odtiahnutím vozidla. O úhrade faktúry predložil žalobca príjmový pokladničný doklad Auto - Impex spol. s r.o. zo dňa 6. februára 2008. Podľa súdu prvej inštancie žalobca osvedčil všetky atribúty predpokladané Obchodným zákonníkom pre priznanie náhrady škody. Rozhodnutie o úroku z omeškania odôvodnil s poukazom na ust. § 369 ods. 1 ObZ, pričom za prvý deň omeškania určil deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému a vo zvyšku žalobu zamietol.

4. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/53/2019-232, zo dňa 13. júna 2019 (prvým v poradí), ktorým v prvom výroku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi právo na plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Odvolací súd konštatoval,

že rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na nesprávnom právnom posúdení.

Za nesprávny považoval záver, že medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva o dielo, pričom žalovaný konal prostredníctvom poverenej osoby (mechanik žalovaného).

Uzavrel, že žalobca nepreukázal, že uzatvoril zmluvu o dielo so žalovaným, nepreukázal jeho pasívnu legitimáciu, a tým nepreukázal ani jeho zodpovednosť za spôsobenú škodu.

5. Na dovolanie žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“, „NS SR“ alebo dovolací súd) tak, že uznesením č. k. 5Obdo/45/202-299

zo dňa 26. novembra 2020 uvedený (prvý) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko odvolací súd vo svojom rozsudku vyslovil skutkové závery odlišné od skutkových záverov prijatých súdom prvej inštancie bez potrebného zopakovania alebo doplnenia dokazovania na nariadenom pojednávaní. Z tohto dôvodu postup odvolacieho súdu bol v rozpore s ust. § 383, § 384 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP a ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a žalobca dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, keď v dôsledku procesného postupu odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

6. Odvolací súd v ďalšom konaní za účelom zopakovania a doplnenia dokazovania v potrebnom rozsahu nariadil a vykonal pojednávanie (30. septembra 2021), na ktoré predvolal sporové strany a svedkov a rozsudkom č. k. 4Cob/21/2021-324

zo dňa 30. septembra 2021 (druhým v poradí) rozhodol tak, že v prvom výroku rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 23Cb/274/2009-155 zo dňa 9. apríla 2018 zmenil

a žalobu v napadnutej časti zamietol. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi právo

na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolacieho i dovolacieho konania.

7. V odôvodnení nového rozhodnutia sa odvolací súd primárne zaoberal pasívnou legitímáciou žalovaného. Hoci súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že vzťah medzi sporovými stranami sa z hľadiska uplatneného nároku má posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, za nesprávny považoval jeho záver, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená zmluva o dielo, pričom žalovaný konal prostredníctvom poverenej osoby - mechanika.

8. Odvolací súd po ním vykonanom dokazovaní a jeho vyhodnotení zdôraznil, že žalobca v konaní nepreukázal, kto za žalovaného so žalobcom uzatvoril zmluvu (či už písomnú alebo ústnu), nepreukázal, kto za žalovaného prevzal auto na opravu (preberací protokol), nepreukázal, či vozidlo odovzdal žalovanému (ako živnostníkovi), resp. spoločnosti Stavebné stroje, s.r.o., ktorej štatutárnym zástupcom bol v tom čase žalovaný, alebo mechanikovi E..

9. Za nesporné považoval odvolací súd to, že k poistnej udalosti došlo dňa 17. decembra 2007. Z dokladov založených v súdnom spise vyplýva, že Zmluva o nájme nebytových priestorov medzi prenajímateľom Dlažbastav, s.r.o., Senec a Františkom Koubekom ako živnostníkom na Vajnorskej 131, Bratislava, bola uzatvorená dňa 1. mája 2004 (č. l. 85) a nájom bol ukončený dňa 30. júla 2007 (č. l. 62). Dňa 1. augusta 2007 bola uzatvorená Zmluva o nájme nebytových priestorov medzi prenajímateľom Dlažbastav, s.r.o., Senec a nájomcom Stavebné stroje, s.r.o., ktorého konateľom bol František Koubek. Z uvedeného je zrejmé, že v čase, kedy došlo k poistnej udalosti, žalovaný ako živnostník nemal uzatvorenú s prenajímateľom Dlažbastav, s.r.o., Senec, nájomnú zmluvu na využívanie areálu, čo však neznamená, že žalovaný nemohol konať ako živnostník. Táto skutočnosť však nemá vplyv na to, či bolo preukázané uzatvorenie zmluvy o dielo so žalovaným ako živnostníkom, alebo so spoločnosťou Stavebné stroje, s.r.o.

10. Z výpovede svedka (K.), ako i z vystavenej faktúry č. 2008088 zo dňa 5. mája 2008 (č. l. 55), vyplynulo len to, že žalovaný ako živnostník vykonal opravu totožnej továrenskej značky a typu motorového vozidla ako má žalobca práve v tej prevádzke, kde sa mala vykonať aj oprava vozidla žalobcu, čo však bolo pre posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného irelevantné. Svedok nevedel uviesť, či vozidlo preberal žalovaný ako živnostník alebo ako konateľ právnickej osoby. Tiež výpoveď svedka (P.), ktorý obhliadal motorové vozidlá pre potreby UNIQA poisťovňa a.s., bola podľa odvolacieho súdu irelevantná.

11. Podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal, že ku škode došlo manipuláciou s kabínou vozidla K. Na pojednávaní dňa 12. marca 2018 žalobca uviedol, že bol prítomný pri manipulácii s kabínou motorového vozidla, ale v čase tejto manipulácie na mechanika nevidel. Nevedel uviesť meno mechanika, mysliac si, že sa volal „E.". Na pojednávaní dňa 21. septembra 2018 žalobca uviedol, že v areáli komunikoval so žalovaným, ktorý zavolał mechanika. Naopak, žalovaný na tomto pojednávaní tvrdil, že v danom čase nebol v areáli na I., do areálu prišiel až na základe telefonického kontaktu s odstupom času, pričom si nepamätá, kto ho volal. Tieto nezrovnalosti vo výpovediach žalobcu a žalovaného nemožno odstrániť svedeckou výpoveďou mechanika K., pretože zomrel. Žalobca sa tým dostal do dôkaznej núdze, a teda nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaný bol prítomný pri prevzatí vozidla do opravy, pričom on sám zavolał vtedajšieho zamestnanca K. aby vozidlo začal opravovať. Podľa odvolacieho súdu, ani prípadná prítomnosť žalovaného v areáli v čase vzniku škody by nepreukazovala zodpovednosť žalovaného za vznik škody. Na pojednávaní dňa 5. februára 2018 žalovaný tvrdil, že v čase, keď mal údajne žalobca priniesť do areálu ťahač, tam nebol, nemal vedomosť o pristavení vozidla. Tiež tvrdil, že k žiadnej dohode so žalobcom nedošlo, pričom žalobca tvrdenie žalovaného ničím nevyvrátil.

12. Podľa odvolacieho súdu úlohou súdu prvej inštancie malo byť skúmanie, či medzi účastníkmi došlo

k uzatvoreniu zmluvy o dielo, resp. aký záväzok žalovaný porušil a či v tejto súvislosti vznikla žalobcovi škoda. Uzatvorenie zmluvy o dielo medzi sporovými stranami (či už písomne alebo ústne) žalobca v konaní nepreukázal, preto žalovaný nemohol porušiť povinnosť zo záväzkového vzťahu, čím nebola naplnená jedna z podmienok pre vznik zodpovednosti za prípadnú škodu. Pokiaľ žalobca vynaložil náklady na opravu motorového vozidla (čo preukázal), nemôže sa ich náhrady titulom náhrady škody domáhať od žalovaného z titulu jeho zodpovednosti za škodu. Predložená faktúra za opravu vozidla a doklad o jej úhrade nepreukazujú zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu.

13. Odvolací súd uzavrel, že žalobca nepreukázal uzatvorenie zmluvy o dielo so žalovaným ako živnostníkom, nepreukázal jeho pasívnu legitímáciu, a tým nepreukázal ani jeho zodpovednosť za spôsobenú škodu, teda neunesol v konaní svoje dôkazné bremeno, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v napadnutej časti zamietol. O trovách prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko v konaní bol úspešný žalovaný, odvolací súd mu priznal právo na plnú náhradu trov konania.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu (druhému v poradí) podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil, resp. aby zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie a zároveň žiadal zaviazat žalovaného na náhradu trov konania.

15. Dovolateľ namietanú vadu zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ CSP videl v tom, že odvolací súd na pojednávaní dňa 30. septembra 2021 nevykonával žiadne dôkazy ani ich nedoplňoval. Podľa dovolateľa mal odvolací súd predvolaným sporovým stranám ako aj ostatným dvom svedkom len prečítať, čo už povedali a nenechal ich vyjadriť sa k skutočnostiam vo veci, ktoré by podrobnejšie opísali a vysvetlili. Za nepravdivé považoval tvrdenie uvádzané v zápisnici z pojednávania, že právny zástupca žalobcu sa iba pridržiaval písomných a ústnych dôkazov a vyjadrení; odvolací súd ho nepripustil k ďalším vyjadreniam a otázkam na svedkov a ani k samotnému vyjadreniu k veci pred súdom.

16. Ďalej namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s navrhnutým dôkazom (záznam polície), ktorý bol podľa dovolateľa zmarený (nebol vykonaný) pre nečinnosť súdu prvej inštancie, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa dovolateľa odvolací súd neskúmal skutočnosť, že ak by žalovaný nebol pasívne legitimovaný, tak by sa v priebehu konania na súde prvej inštancie nesnažil o uzavretie zmluvy a „tesne po škodu vec riešiť cez svoje poistenie, ktoré následne zistil, že mu už neplatí...“. Odvolací súd si mal bez akékoľvek právneho základu, dôkazov a skutočností osvojiť, že žalovaným by mala byť zrejme spoločnosť Stavebné stroje, s.r.o., keďže žalovaného nepovažuje za pasívne legitimovaného.

18. Dovolateľ poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia s tým, že v nich uviedol „všetky podstatné skutočnosti, ktoré zakladajú žalobcov nárok v plnom rozsahu“. Záverom zhrnul, že odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia nemá odôvodniteľný právny základ a dokazovanie nebolo vykonané a doplnené tak, aby spĺňalo všetky procesné náležitosti na spravodlivý proces. Dovolateľ rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nesprávne a nespravodlivé, nakoľko odvolací súd v dôsledku zle vykonaného a doplneného dokazovania ako aj v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie vydal nesprávne rozhodnutie.

19. Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne vyjadril, avšak po uplynutí desaťdňovej lehoty, preto v zmysle § 436 ods. 3 CSP sa na jeho neskôr podané vyjadrenie neprihliada. K tomuto záveru a

procesnému postupu dovolací súd uvádza, že výzva súdu prvej inštancie z 30. novembra 2021 spolu s dovolaním bola zástupcovi žalovaného doručená elektronicky 19. decembra 2021 (nedeľa), s posunom účinkov doručenia na najbližší pracovný deň (pondelok) 20. decembra 2021 (§ 32 ods. 9 zák. č. 305/2013 Z. z.) a desaťdňová lehota určená súdom na vyjadrenie, plynúca od 21. decembra 2021 tak skončila dňa 30. decembra 2021 (štvrtok), pričom k podaniu vyjadrenia žalovaného datovaného 29. decembra 2021 došlo podľa potvrdení v spise (dátum a čas podpisu - časová pečiatka UTC, dátum a čas prijatia podania súdom) v utorok 4. januára 2022.

20. Dovolateľ vo svojej replike zo 17. februára 2022 len poukázal na dôvody podaného dovolania a zopakoval dovolací návrh.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

22. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

23. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

24. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.(§ 431 ods. 2 CSP)

26. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

27. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

28. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi,

aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

K námietke porušenia práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP)

29. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ CSP, nakoľko mu ako žalobcovi odvolací súd mal nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho námietkami, tiež že nevykonával ním navrhované dôkazy, resp. že odvolací súd vykonal a doplnil dokazovanie nesprávne.

30. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

31. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

32. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

33. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd zdôrazňuje, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie sporových strán (§ 185 ods. 1 CSP). Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaca úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku.

34. Dovolací súd konštatuje, že už v judikáte R 37/1993 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3-4/1993, ktorý je aplikovateľný aj od 1. júla 2016 pre konania podľa CSP, najvyšší súd uviedol, že „nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.“

35. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

36. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

37. Z obsahu spisu konkrétne vyplýva, že odvolací súd v konaní nasledujúcom po predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí dovolacieho súdu, v intenciách jeho záverov, odvolanie žalobcu riadne prejednal a znovu rozhodol po vykonanom dokazovaní na pojednávaní nariadenom za týmto účelom. Zo zápisnice o pojednávaní z 30. septembra 2021, č. k. 4Cob/21/2021-418, vyplýva, že odvolací súd zopakoval a doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie, pričom išlo o dokazovanie listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise a konkrétne označenými v zápisnici o pojednávaní, tiež vypočutím prítomných sporových strán a predvolaných svedkov S. a K. Zodpovedajúci priestor pre vyjadrenie k veci a k celému vykonanému dokazovaniu dostali aj zástupcovia sporových strán.

Zo zápisnice o pojednávaní nevyplývajú žiadne námietky k priebehu pojednávania, k vykonávaniu dôkazov či k protokolácii. V tomto smere dovolací súd nezistil opodstatnenosť námietok dovolateľa z hľadiska ním tvrdených väd v procese dokazovania a v priebehu pojednávania pred odvolacím súdom. Napokon dovolateľ v rámci dovolacích námietok ani nekonkretizoval na aké pre rozhodnutie vo veci relevantné otázky strany alebo svedkovia v konaní ešte neodpovedali, resp. ktoré otázky právneho zástupcu žalobcu

vo vzťahu k vypočúvaným osobám nemal odvolací súd pripustiť. Konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom je potrebné považovať za jeden celok a to sa týka

aj vykonaných dôkazov, pričom pre dokazovanie pred odvolacím súdom platí osobitná úprava v § 384 CSP, podľa ods. 1 ktorého, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Tomu zodpovedá postup odvolacieho súdu, ktorý vychádzajúc z už vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie, po ubezpečení strán, resp. svedkov, že trvajú na svojej predchádzajúcej výpovedi, už túto celú neopakoval kladením totožných otázok a opätovnou protokoláciou celých výpovedí z prvoinštančného konania. V danom prípade neboli pochybnosti o obsahu výpovedí uskutočnených už pred súdom prvej inštancie, ale k zopakovaniu dokazovania v potrebnom rozsahu,

a to na nariadenom pojednávaní, bolo potrebné pristúpiť vzhľadom na vyvodenie odlišných skutkových zistení a záverov, než ktoré prijal súd prvej inštancie. Potrebu dodržania tohto postupu z hľadiska ustanovenia § 385 CSP dovolací súd podrobne vysvetlil

už v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí. Preto nemožno postup odvolacieho súdu, ktorý zvolil v súvislosti so zopakovaním dokazovania na pojednávaní 30. septembra 2021 považovať za akokoľvek znemožňujúci dovolateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v miere predstavujúcej porušenie práva na spravodlivý proces.

38. Podľa ust. § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

O vedení konania, o vedení pojednávania, o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov súd vykoná a akým spôsobom, rozhoduje výhradne súd. Platí to aj pre odvolacie konanie

a vo vzťahu k dokazovaniu to vyplýva najmä z ust. § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 1 CSP). Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (§ 187 ods. 2 veta druhá CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Pokiaľ je uvedená právna úprava zo strany (odvolacieho) súdu dodržaná, ako tomu bolo aj v tu preskúvanom prípade, potom samotný výsledok takého legálneho procesného postupu súdu, a to konkrétne skutkové zistenia a závery získané dokazovaním, nemôžu byť v konaní neúspešnou stranou spochybňované prostredníctvom námietky zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

39. Inštitút dovolania je súčasťou subsystému opravných prostriedkov, ktorými možno za stanovených podmienok prelomiť právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, pričom z hľadiska jeho prípustnosti, ako aj priebehu konania je primárne zameraný na odstránenie väd zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, a nie na odstránenie skutkových deficitov civilného sporového konania. Vady vyskytujúce sa v priebehu zisťovania skutkového stavu veci môžu zakladať porušenie práva na súdnu ochranu len celkom výnimočne, najmä v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla určitú intenzitu, pričom tieto vady sa prelínajú s právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (vrátane aspektu predvídateľnosti a presvedčivosti) a prejavujú sa primárne ako deficit primeraného odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Ide o prípady tzv. opomenutých dôkazov (nevykonanie dôkazného prostriedku bez vecného zdôvodnenia v odôvodnení konečného rozhodnutia) a extrémneho nesúladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej.

40. Najvyšší súd (obdobne aj Ústavný súd SR) už ustálene judikuje, že súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo strany, aby všeobecný súd prijal jej hodnotenie dôkazov alebo vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, avšak v prípade ich nevykonania je povinný tento svoj postup v konečnom rozhodnutí primerane odôvodniť. Avšak len bežná polemika strany so skutkovým názorom alebo s postupom súdu pri vykonávaní dokazovania spravidla nezakladá vadu, ktorá by zasahovala do práva na spravodlivý proces.

41. V danom prípade za tzv. „opomenutý dôkaz“ nemožno z hľadiska dokazovania vykonaného odvolacím súdom považovať aktuálne už neexistujúcu listinu - záznam polície. Zo spisu vyplýva (č. I. 128 spisu), že tento žalobcom tvrdený dôkaz z dôvodu skartácie nebol súdu k dispozícii už v prvoinštančnom konaní. Z hľadiska väd zmätočnosti vytýkaných konaniu pred odvolacím súdom vo výsledku nebolo podstatné, či súd prvej inštancie mal alebo mohol tento dôkaz na žiadosť žalobcu z 21. septembra 2010 zabezpečiť od polície v dobe pred skartáciou. Ak listinný dôkaz v dobe konania pred odvolacím súdom už neexistoval a reálne ním nemohlo byť vykonané dokazovanie, potom ak sa odvolací súd dôvodmi nemožnosti takého dokazovania v odôvodnení svojho rozhodnutia osobitne nezaoberal, nešlo o taký nesprávny procesný postup, ktorý by znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v miere predstavujúcej porušenie práva na spravodlivý proces. Nešlo teda o situáciu, že by odvolací súd návrh na vykonanie existujúceho dôkazu zamietol a tento svoj postup nijako neodôvodnil. V konečnom dôsledku ani chýbajúce prípadné konštatovanie odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku o aktuálnej neexistencii tvrdeného záznamu polície a dôvodoch tohto stavu, by nemohlo mať vplyv na tie skutkové zistenia a závery, ktoré odvolací súd prijal na základe ním vykonaného dokazovania.

42. Dovolací súd len na okraj poznamenáva, že nie je možné zamieňať výhrady dovolateľa voči dlhšej nečinnosti súdu prvej inštancie (ktorý po žiadosti žalobcu z 21. septembra 2010 vyzval políciu na doloženie záznamu k žalobcom tvrdenému výjazdu hliadky PZ dňa 14. decembra 2007 výzvou z 20. februára 2018) s námietkami voči procesnému postupu

odvolacieho súdu súvisiacemu s ním vykonaným dokazovaním. Ani prípadné prietahy v konaní súdu bez ďalšieho nezakladajú prípustné dôvody dovolania (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2012, sp. zn. 3 Cdo 139/2011).

43. Pokiaľ ide o ostatné námietky dovolateľa, dovolací súd konštatuje, že nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou (tzv. skutkovým súdom), a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a z tohto hľadiska ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (vid' 5Obdo/69/2016, publikované pod č. 25 v ZSP 3/2017).

44. Podstatná časť dovolania, podľa jeho obsahu, smeruje práve k prehodnoteniu skutkových zistení a záverov, ku ktorým v konaní dospel odvolací súd vyhodnotením vykonaného dokazovania. Pokiaľ odvolací súd svoj nosný záver o neunesení dôkazného bremena žalobcu k jeho tvrdeniu o pasívnej legitimácii žalovaného v spore oprel o zistenie absencie preukázania zmluvy o dielo z hľadiska jej uzavretia medzi stranami sporu a tiež jednoznačného preukázania takého konania žalovaného, ktoré by zakladalo jeho zodpovednosť za škodu žalobcovi ako poškodenému z hľadiska porušenia záväzku z tvrdenej zmluvy o dielo, potom primárne išlo o skutkové hodnotenia, zistenia a závery. Tie však, ako dovolací súd uviedol vyššie, bez ďalšieho nemôžu tvoriť predmet prieskumu v dovolacom konaní. Odvolací súd zreteľne vysvetlil, že výsledok sporu súvisí s dôkaznou núdzou žalobcu a neunesením jeho dôkazného bremena, teda nedostatočným preukázaním skutkových tvrdení k uplatnenému nároku. Dovolací súd dodáva, že v sporovom konaní súd pri rozhodovaní vychádza zo skutkového (nie skutočného) stavu veci, zisteného podľa výsledkov dokazovania a jeho hodnotenia. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysvetlil dôvody zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa, uviedol podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré dôkazy vykonal, ako ich vyhodnotil, zhrnul skutkový stav a tiež ako právne vec posúdil, preto napadnuté rozhodnutie nemožno z hľadiska námietok dovolateľa považovať za arbitrárne resp. nedostatočne odôvodnené a z tohto dôvodu za vykazujúce vady zmätočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP.

45. K tejto časti dovolania dovolací súd pre úplnosť uvádza, že tvrdená, dovolacím súdom ale nezistená vada zmätočnosti, ktorá sa mala týkať nevykonaného dokazovania a nezohľadnia argumentov žalobcu odvolacím súdom, nemohla súčasne zakladať aj dôvod prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci, predstavovaný tvrdeným odklonom odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

Nesprávne právne posúdenie (§ 421 ods. 1 CSP)

46. Napokon dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil výslovne podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

47. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 CSP platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP. Dovolací súd odmietne dovolanie,

ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

48. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

49. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa

s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

50. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Dovolateľ musí uviesť, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia a ako mala byť správne riešená. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od takejto „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (3Cdo/56/2018, 3Cdo/146/2017, 3Cdo/30/2018, 1Cdo/78/2017).

51. V zmysle rozhodnutia publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 71/2018 patria do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré

sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného

na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421

ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej

v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších

súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

52. Nesprávne právne posúdenie podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP videl dovolateľ v nevykonaní dôkazov, resp. v ich nesprávnom vykonaní. Dovolateľ však neformuloval žiadnu právnu otázku, ktorú by mal zodpovedať dovolací súd, namietal len skutočnosť, že odvolací súd nevykonal všetky ním navrhované dôkazy, resp. v dôsledku nesprávne vykonaného a doplneného dokazovania, a tiež v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, vydal odvolací súd vecne nesprávne rozhodnutie. V danom kontexte však nejde o nesprávne právne posúdenie veci, ale o posúdenie správnosti resp. zákonnosti procesného postupu súdov nižšej inštancie, k čomu sa už dovolací súd vyjadril vyššie.

53. Dovolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP je striktné limitovaná tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia určitej, dovolateľom formulovanej právnej otázky. Z obsahu dovolania je zrejmé, že v ňom nie je špecifikovaná žiadna právna otázka, pričom za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP nemožno považovať argumenty žalobcu v dovolaní, z ktorých je zrejmé v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu a spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, nezodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Rovnako pod toto zákonné ustanovenie nie je možné subsumovať nesúhlas dovolateľa s procesným postupom súdov nižších inštancií pri vykonávaní dôkazov a ich vyhodnotení.

54. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku a neoznačil ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v tejto súvislosti ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, opačný postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku.

55. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

56. Dovolací súd len poznamenáva, že nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, akú právnu otázku, a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Mohol by tým podsúvať strane sporu majúcej záujem na zvrátení výsledku konania pred nižšími súdmi (za cenu porušenia princípu rovnosti zbraní) svoje vlastné úvahy o tom, čo je pre rozhodnutie vo veci zásadné, pominúc na tomto mieste ďalšie riziko dezinterpretácie obsahu dovolania (vyloženia si dovolacím súdom nesprávne, správnosť ktorej právnej úvahy nižších súdov alebo niektorého z nich mal dovolateľ v úmysle namietat'). (K tomu uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 27.8.2019, sp. zn. 4Obdo/43/2018, ktoré prešlo testom ústavnosti v zmysle uznesenia ústavného súdu zo 14.10.2021, č. k. III. ÚS 555/2021-21). Zároveň pokiaľ dovolateľ tvrdí, že odvolací súd z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdil, nejedná sa o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu.

57. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) spôsobom, aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 CSP. Bez uvedeného nemôže dovolací súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalobcu absentuje zákonom požadovaná náležitosť, t. j. dovolací dôvod v ňom nie je

vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 CSP, pričom absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

58. Napokon dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľ v dovolaní (časť V.) všeobecne odkazoval na svoje predchádzajúce vyjadrenia s tým, že v nich uviedol „všetky podstatné skutočnosti, ktoré zakladajú žalobcov nárok v plnom rozsahu“, tak podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

59. Podľa ust. § 447 písm. c/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

60. Podľa ust. § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolania, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

61. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, ani podľa ust. 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c/ a písm. f/ CSP odmietol.

62. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

63. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.